

lőhús útálat tárgya volt ennek élvezése ellen szigorúan fellépett és istenkáromlással egy sorba helyezé, midőn a lőhús-evést mint a pogánysághoz való titkos ragaszkodást jelzé. Ezáltal nem csupán a nép fosztatott meg egészségés, jutányos és ízletes tápszertől, hanem a ló is mostani nyomorult helyzetébe szorítottatott. Ha nap is vágó-marhának tekintetnék a ló p. mint a szarvasmarha, kevés használat után vagy mint fiatal állat, ha hiányos növése miatt felneveltetése érdemes nem volna: hizó-marha gyanánt rövid, fájdalom nélküli leöletés után méltó sirt találna az ember gyomrában. A helyett azonban ereje most a legmagasabb korig feltétlen használhatlanságig kizsaroltatik, míg a bőre is kevesebbet ér és ha aztán mégis már a ló-mészároshoz jut, ilyen húsnak az élvezete nagyon kétes lehet.

Hogy miért szegülnek annyira ellene a lőhús-evésnek, igazán kitalálhatlan, holott disznóhúst esznek. Tisztán tartott és maggal etetett lónak a húsa sokkal jobban eshetik, mint a tisztátalanul tartott és táplált sertésé, mely különben is az embernek alkalmatlanná válható elősdéket foglal magában.

Nagy kín a lovakra nézve rosszulálló igazszerszám. Gondoljuk meg mily kellemetlen érzést okoz szűk cipőben járni, a szegény lovak pedig gyakran kínoztátnak rosszul álló hám által. Egyrészt a fájdalmas nyomást kell elviselniök, másrészt azzal még nehéz terhet is húzni, abban pedig nagy állatkinzás rejlik, melylyel keveset törődnek. A találékonyság igyekezett a bajon összeállítható lóigával segíteni. Legujabban Martin Ágoston weimári nyergesmester oly széjjelrakható igát talált fel, melyre már két gazdasági kiállításon nyert oklevelet. Ezen igák igen egyszerűen 6 cmtrrel meghosszabbíthatók és 3 cmtrre bővíthetők és egyébként a ló termete és vezetése szerint, a huzási vonalban is igazítani is lehet azokat. A sokat szenvedő szegény lovak érdekében kívánjuk, hogy új igák beszerzésével első sorban szétrakhatóknak adjanak előnyt a lőtulajdonosok, melyek azért is czélszerűbbek, mert kisebb és nagyobb állatokra egyaránt használhatók.

Előbb állatkinzó, azután gyilkos. Egy nem régen Plauenben halálra ítélt Stöckig nevű gyilkosról, aki egy 5 éves leánykát gyalázatos és kegyetlen módon megölt, — a mint az ilyen gonosztevőknél gyakran előfordul — szemtanuk beszélnek, hogy kora ifjúságában szeretett állatokat kínozni.

Elismert tény, hogy a társadalomra nézve mindig nagy csapássá válnak az állatnyűzők. Már ezen szempontból kellene, hogy az egyház és az állam a népnevelésnél főszulyt fektessenek arra, az állatok iránt könyörületet csepegtetni a gyermekek szíveibe. A helyett azonban eltűnnek oly szokásokat, melyek a nehezebb érzést elfojtják és a kegyetlenséget növelik, pl. a madarászatot hurkokkal, a békáknak elevenen való szétvágását. Előbb tehát az emberi kedély jó hajlamait tönkre teszik és a vadállatot hagyják fejlődni, azután pokollal és fegyházzal fenyegetnek. Milyen könnyűvé tehetnék feladatukat az egyház és az állam!